

Δεκέμβρης 2009

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στη Χαλκίδα· έβδομη από οκτώ αδέρφια. Οι γονείς μου Ιωάννης και Δήμητρα Χριστοπούλου – Παπαθεοδώρου, γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στον Ατσικόλο, ορεινό χωριό της Γορτυνίας στην Αρκαδία, πάνω από το Λούσιο ποταμό. Μετά το γάμο τους, εγκαταστάθηκαν στην πανέμορφη Χαλκίδα, στην οδό Κριεζώτου, όπου έζησαν όλη τους τη ζωή με αρμονία και αγάπη παραδειγματική.

Ζωγραφική δε διδάχθηκα ποτέ – **δασκάλα μου η Φύση** – ενώ από τα παιδικά μου χρόνια με απασχόλησε η ποίηση και το θέατρο.

Σπούδασα αρχικά Πολιτικές Επιστήμες στην Πάντειο, και αργότερα με αλλαγή αναζητήσεων Θεατρολογία στο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου.

Το 1963 γνώρισα στη Χαλκίδα τον Ιωάννη – Πέτρο Χαζαράκη, και παντρευτήκαμε αμέσως. Μου χάρισε και του χάρισα δυο γιους και ζωή αρμονική με αγάπη.

Άρχισα να ζωγραφίζω ξαφνικά το 1969, μελετώντας τις εικαστικές τέχνες και τις παραδοσιακές τεχνικές τους, αλλά ωστόσο χωρίς επιρροές. Από το 1971 και μέχρι σήμερα, ζωγραφίζω μόνο με μολύβια, μαύρα και χρωματιστά, με μια **τεχνική εντελώς προσωπική, σε διεθνές επίπεδο**, όπως και έχω τιμηθεί από το Υπουργείο Πολιτισμού.

Στον εικαστικό χώρο έχω πραγματοποιήσει μέχρι στιγμής 5 ατομικές εκθέσεις ζωγραφικής με θεματολογική συνέπεια και πάνω από 70 ομαδικές εκθέσεις ζωγραφικής και γλυπτικής στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Είμαι μέλος του Επιμελητηρίου Εικαστικών Τεχνών Ελλάδος και μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών.

*“**Πίστευα και πιστεύω στην τέχνη** που έχει τη φωνή να μιλάει για αιώνιες Αλήθειες, που έχει τη δύναμη να ενεργοποιεί και άλλους ποταμούς, να φωτίζει και άλλους δρόμους, να ζωντανεύει και άλλες πηγές, να ποτίζει ερήμους που υπάρχουν παντού... μέσα μας κυρίως.”*

Όλο το διάστημα της εικαστικής μου έκφρασης έγραφα περιστασιακά χωρίς ποτέ να συγκεντρώσω τα γραφτά μου σε κάποια μορφή που θα μπορούσε να εκδοθεί... ώσπου το 1994 αναχώρησε η μητέρα μου· εκατόν ένα χρονών με ένα χαμόγελο. Τότε έγραψα για εκείνη, την ενότητα **“Στο Φως του Χρόνου”**.

Ύστερα, συγκέντρωσα όλα τα ποιήματα που είχα γράψει από το 1960 στο Βερολίνο, στην Αθήνα, στη Χαλκίδα και παντού σκόρπια. Τα φρόντισα με συνέπεια, διάλεξα επιλεκτικά μια ενότητα και την ονόμασα **“Στην Περιπλάνηση του Χρόνου”**. Ο άντρας μου όταν τα διάβασε, με πίεζε να τα εκδώσω. Πίστευε ότι άξιζε η προσπάθεια και επιθυμούσε να τα αφιερώσω στη μνήμη των γονιών μου που τους αγαπούσε πολύ. Δεν το επεδίωξα τότε. Με απασχολούσε πρωταρχικά η ζωγραφική μου.

Στις 6 Σεπτεμβρίου 2000 ο Ιωάννης – Πέτρος, έφυγε από τη ζωή μέσα στην αγκαλιά μου. Ήρεμα, αλλά με παράπονο, επειδή τη ζωή την αγαπούσε...

Είπα: *“Έχασα μαζί του, το φως και τη χαρά του κόσμου”*...

...Τώρα με την έκδοση αυτή, πραγματοποιώ την επιθυμία του προσθέτοντας, μερικά από τα ποιήματα που έγραψα λίγο πριν και αμέσως μετά την αναχώρησή του.

Τα ονομάζω **“Στο Στρόβιλο του Χρόνου”**...

... και τον ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ...με ευγνωμοσύνη

Γενναίος και ελεύθερος
πεθαίνει εκείνος,
που γνωρίζει τη σχέση
που πρέπει να έχει
ο άνθρωπος με τη ζωή·
και τη στάση
που πρέπει να κρατήσει
απέναντι στο θάνατο.

Πλάτων
“Περί Ψυχής”

“ΑΝΙΧΝΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΜΕ ΜΟΛΥΒΙΑ”

Με τίτλο “Ανιχνεύοντας το άγνωστο με μολύβια”, η ζωγράφος Αντιγόνη Χαζαράκη παρουσίασε την τελευταία της δουλειά το Φεβρουάριο, στην αίθουσα τέχνης “ΚΡΕΟΝΙΔΙΣ” στο Κολωνάκι.

Το κύτταρο, γενεσιουργός μορφή ζωής, αντικατοπτρισμός αρχέγονης φόρμας αλλά και μελλοντικής κοσμογονίας, αποτελεί το καίριο σχηματικό περίγραμμα όπου σκιαγραφούνται τα ονειρικά εικαστικά τοπία της Αντιγόνης Χαζαράκη. Ακόμα, το κύτταρο αποτελεί από μόνο του ένα ερωτηματικό του αόρατου κόσμου, του μεταφυσικού γίγνεσθαι.

Με μολύβια, με την καμπύλη φόρμα να κυριαρχεί στη σύνθεση, με αντιπαραθέσεις αχνού και χρωματικών εντάσεων, η δημιουργός ερευνά την υπαρξιακή αγωνία για το άγνωστο, οδοιπορώντας μόνη ή περίπου μόνη σε συμπαντικές εκτάσεις επάλληλων κύκλων. Γιατί σ' αυτά τα ταξίδια πορεύεται κανείς μόνος και η όποια συμμετοχή δεν αλλάζει τη δοκιμασία, μόνο απαλαίνει την ιδέα της διαδρομής. Η εικαστική ανίχνευση της Αντιγόνης Χαζαράκη στο άγνωστο συντίθεται και αναλύεται χωρίς σκληρότητα, χωρίς κραυγές, έτσι απλά, όπως αναπνέουμε. Το όραμα μιας ιδανικότητας του αόρατου αυτού κόσμου ελλοχεύει σε αδιόρατες κορυφογραμμές και αόριστους ορίζοντες. Η συνύπαρξη με το αντίθετο φύλο στον ίδιο πυρήνα συγκεκριμενοποιεί το ίδιο το θαύμα της ύπαρξης, αλλά και της ερώτησης γι' αυτό.

Το “άγνωστο” της Αντιγόνης Χαζαράκη εκπέμπει “εκ βαθέων”. Πρόκειται για μια **προσωπική γραφή, για ένα προσωπικό στίγμα στο απέραντο της υπαρξιακής έρευνας και ερμηνείας, που έχει απασχολήσει την ανθρωπότητα από τη γένεσή της.**

Ειδική Έκδοση “ΕΡΕΥΝΑ”

Εκδόσεις Ιωλκός

Ιανουάριος-Σεπτέμβριος 1997

Εύα Δελαβίνια

Κριτικός Τέχνης

